

Uchwała Nr XVII.146.2012
Rady Gminy Zagrodno
z dnia 25 kwietnia 2012 r.

w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę

Na podstawie art 18 ust.2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2002 r., Nr 153, poz. 1270 ze zm.) uchwala się, co następuje :

§ 1.

1. Udziela się odpowiedzi na skargę Prokuratora Okręgowego w Legnicy na uchwałę Rady Gminy Zagrodno nr XV/80/08 z dnia 31 marca 2008 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu przeznaczonego na lokalizację elektrowni wiatrowych w rejonie wsi Łukaszów i Zagrodno.
2. Treść odpowiedzi stanowi załącznik do uchwały.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Zagrodno.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Gminy

Stanisław Olechowski

Zagrodno, dnia 25 kwietnia 2012 r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
we Wrocławiu
ul. Św. Mikołaja 78/79
50-126 Wrocław**

Strona skarżąca:

Prokurator Okręgowy w Legnicy, 59-220 Legnica ul. Grunwaldzka 8.

Strona przeciwna:

Rada Gminy Zagrodno z siedzibą w Urzędzie Gminy Zagrodno 52, 59-516 Zagrodno.

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Na podstawie art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm., dalej p.p.s.a.) Rada Gminy Zagrodno przekazuje skargę Prokuratora Okręgowego w Legnicy na uchwałę Rady Gminy nr XV/80/08 z dnia 31 marca 2008 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu przeznaczonego na lokalizację elektrowni wiatrowych w rejonie wsi Łukaszów oraz Zagrodno

wnosi o:

1. oddalenie skargi
2. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

UZASADNIENIE

Skarga nie zasługuje na uwzględnienie z następujących powodów.

Rada Gminy Zagrodno uchwałą podjętą w dniu 31 marca 2008 roku oznaczoną numerem XV/ 80/08 uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego terenu przeznaczonego na lokalizację elektrowni wiatrowych w rejonie wsi Łukaszów i Zagrodno. Zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) projekt planu miejscowego został wyłożony do publicznego wglądu i uzyskał niezbędne opinie i uzgodnienia a Wójt Gminy rozpatrzył wszystkie złożone wnioski. Zaskarżona uchwała została przekazana wraz z dokumentacją prac planistycznych w ustawowym terminie do Wojewody Dolnośląskiego, który po sprawdzeniu ich zgodności z prawem skierował ją do publikacji w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego. Przedmiotowa uchwała została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego z roku 2008 nr 134, poz. 1589.

I. Odnosnie kierowanego przez skarżącego, Prokuratora Okręgowego w Legnicy, zarzutu naruszenia przepisu art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) polegające na nieokreśleniu liniami rozgraniczającymi terenów – oznaczonych na rysunku planu symbolami 2E/R, 5E/R, 7E/R, 18E/R – podlegających różnym przeznaczeniom; na cele rolnicze i lokalizację elektrowni wiatrowych w sytuacji, gdy w planie miejscowym określa się obowiązkowo linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, Rada Gminy wskazuje:

Zarzut ten jest nieuzasadniony, ponieważ w planie wyznaczone zostały dwa rodzaje terenów rolnych, stanowiących tereny o różnym przeznaczeniu i różnych zasadach zagospodarowania, dlatego wydzielone zostały liniami rozgraniczającymi, zgodnie z art. 15 ust.2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Każdy z terenów oznaczonych na rysunku i w tekście planu symbolem R, został wydzielony liniami rozgraniczającymi i ustalone zostało dla niego przeznaczenie podstawowe – teren rolniczy. Każdy z terenów oznaczonych na rysunku i w tekście planu symbolem R/E wydzielony został również liniami rozgraniczającymi i ustalone zostało dla niego przeznaczenie podstawowe, przykładowo dla terenu 2R/E: teren rolniczy przeznaczony na lokalizację do dwóch wież elektrowni wiatrowych o mocy od 1,5 MW do 3,0 MW z infrastrukturą towarzyszącą. Jednocześnie dla terenów R/E ustalono zasady wg których będzie

możliwe lokalizowanie wież elektrowni wiatrowych, np. maksymalną liczbę wież na danym obszarze, maksymalną powierzchnię zabudowy na 625 m² dla jednej wieży, nieprzekraczalne linie zabudowy, ograniczenie, że zwarta powierzchnia gruntu pod wieżę i drogę dojazdową do niej nie może przekroczyć powierzchni, dla której wymagana byłaby zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych. Są to zasady, zgodnie z którymi w obrębie terenów rolnych mogą być lokalizowane wieże elektrowni wiatrowych na etapie projektu budowlanego i zgodnie z którymi możliwe jest zachowanie przeważającej rolniczej funkcji terenu w liniach rozgraniczających.

Z treści art. 15 ust. 2 pkt. 1 ustawy o planowaniu nie da się wyprowadzić innego wniosku niż ten, że plan miejscowy powinien określać przeznaczenie terenu oraz zawierać linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu.. Skoro tak, to przepis ten nie zawiera ograniczeń (nakazów względnie zakazów) co do określenia rodzaju przeznaczenia terenu, gdyż należy to do organu stanowiącego. Takich ograniczeń nie zawiera i nie może zawierać § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003r. Nr 164, poz.1587), który stanowi o możliwości stosowania mieszanych oznaczeń (wyrok NSA z dn. 13.12.2006 r. II OSK 1278/06).

Liniami rozgraniczającymi wyznaczono tereny R/E jako rolne, w obrębie których może zostać zlokalizowana określona, maksymalna liczba wież elektrowni wiatrowych. Nie zostały wyznaczone konkretne lokalizacje tych wież, a jedynie ustalone zostały zasady możliwego ich lokalizowania (zasady zagospodarowania terenu). Zgodnie z art. 15 ust.1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) plan miejscowy zawiera część tekstową i graficzną. Natomiast zgodnie z §7 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003r. Nr 164, poz.1587), rysunek planu powinien zawierać linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania oraz ich oznaczenia. Natomiast zgodnie z §4 ww. rozporządzenia ustalenia tekstu planu dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania i numer wyróżniający go spośród innych terenów. W przedmiotowym planie, stosownie do przepisów prawa, zawarte zostały w części graficznej linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania oraz ich oznaczenia za pomocą symbolu i wyróżniającego dany teren numeru, natomiast w części tekstowej określone zostało przeznaczenie poszczególnych terenów.

W komentarzu „Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne” pod redakcją prof. Z. Niewiadomskiego (wyd. C.H.Beck, Warszawa 2006) znalazło się stwierdzenie, że „*pod rządami nowej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zachowuje aktualność pogląd, że rysunek jako znak graficzny nie może wiązać bezpośrednio, nie spełnia bowiem wymogów normy prawnej z jej klasyczną budową: hipoteza, dyspozycja, sankcja. Rysunek planu w procesie stosowania prawa może być uwzględniany tylko w takim zakresie, w jakim jest opisany w tekście planu. W pewnym uproszczeniu rysunek planu stanowi uzupełnienie i wyjaśnienie tekstu.*” W tekście przedmiotowej uchwały ustalone zostało przeznaczenie i zawarte zostały zasady zagospodarowania terenów R/E, zgodnie z którymi mogą być w ich obrębie lokalizowane wieże elektrowni wiatrowych. Ponieważ umiejscowienie wież nie zostało ściśle określone, dlatego nie wskazano ich lokalizacji na rysunku planu ale zasady ich lokalizowania zostały opisane w tekście.

Taka konstrukcja ustaleń planu, zgodna jest z zapisami §9 ust.1 i ust.4 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587), zgodnie z którymi podstawowe barwne oznaczenia graficzne i literowe dotyczące przeznaczenia terenów, które należy stosować na projekcie rysunku planu miejscowego, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia ale jednocześnie w zależności od specyfiki i zakresu ustaleń dotyczących przeznaczenia terenów oraz granic i linii regulacyjnych, dopuszcza się stosowanie na projekcie rysunku planu miejscowego uzupełniających i mieszanych oznaczeń barwnych i jednobarwnych oraz literowych i cyfrowych. Takie mieszane oznaczenia literowe zastosowane zostały dla terenów R/E. Mieszane oznaczenia są powszechnie stosowane w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego dla wyznaczenia terenów o mieszanych funkcjach, np. mieszkaniowo-usługowych, przy czym funkcja mieszkaniowa nie jest wydzielona liniami rozgraniczającymi od funkcji usługowej, podobnie jak w przedmiotowym planie tereny rolne nie są oddzielone liniami rozgraniczającymi od terenów infrastruktury technicznej, do których zaliczane są tereny elektroenergetyki.

Jako argument za taką interpretacją art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym można zacytować fragment uzasadnienia do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 27 grudnia 2006 r. (sygn. akt II SA/Po 458/06), oddalającego skargę na uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o następującej treści:

„(...) zgodnie z § 22 uchwały na terenach rolniczych o symbolach 44 R, 45 R (w części obejmujące nieruchomości . R.S.), 48 R (część działki P. K.) ustala się jako funkcję podstawową uprawy polowe, ogrodnicze, sadownicze lub użytki zielone. Ponadto na terenach 44 R i 45 R ustala się zakaz zabudowy oraz przekształcania gruntów rolnych na grunty budowlane, zaś na terenie 48 R dopuszcza się trwałe lub czasowe przekształcenie terenu na pole namiotowe lub camping samochodowy, ewentualnie przekształcenie gruntów rolnych na tereny budowlane - pod zabudowę lotniskową (ML).

(...) Sąd nie dopatrył się naruszenia zasad sporządzenia planu, istotnego naruszenia trybu, a także naruszenia właściwości organów w rozumieniu art. 28 ustawy o planowaniu.”

Należy tutaj podkreślić, że wieże elektrowni wiatrowych stanowią specyficzne obiekty budowlane i elementy infrastruktury elektroenergetycznej, które mogą być lokalizowane niemal wyłącznie w obrębie gruntów rolnych i jednocześnie umożliwiają zachowanie funkcji rolnej terenów zlokalizowanych wokół wież. Farmy wiatrowe są specyficznymi inwestycjami, składającymi się z pojedynczych budowli, jakie stanowią wieże elektrowni wiatrowych, na których zamontowane jest urządzenie służące do produkcji energii – turbina oraz połączone podziemnymi liniami elektroenergetycznymi w jeden system. Budowle te jednocześnie pozwalają na prowadzenie upraw rolnych na terenach zlokalizowanych wokół nich, stąd w planie została ustalona rolnicza funkcja terenów, w obrębie których możliwe jest posadawianie wież elektrowni. Jako argument przemawiający za prawidłowością przyjęcia takiego rozwiązania w planie miejscowym można zacytować fragment uzasadnienia prawomocnego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu (II SA/Op 520/08 z dnia 22 października 2009r.) w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego:

„(...)Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, aby odnieść się do "zgodności" planu ze studium, w zakresie przeznaczenia w planie terenów rolnych pod elektrownie wiatrowe (wiatraki) oraz sieci i urządzenia infrastruktury technicznej związane z eksploatacją elektrowni wiatrowych, przywołać i ocenić należy zapisy studium i postanowienia planu zagospodarowania przestrzennego w powyższym zakresie. W studium, na terenie obszarów nieurbanizowanych, obszary rolne oznaczono symbolem R, wprowadzając dwie jednostki: R.1 i R. 2.

W planie dla w/w terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 1.R oraz kolejnymi numerami od 01 do 08 ustalono w § 9 pkt 1 przeznaczenie terenu: tereny rolnicze (1), sieci i urządzenia infrastruktury technicznej, w szczególności sieci i urządzenia infrastruktury związanej z eksploatacją elektrowni wiatrowych (3), dojazdy do urządzeń energetyki wiatrowej (4). W § 10 planu odpowiednio dla terenu 2.R ustalono w pkt 1 przeznaczenie terenu: tereny rolnicze (1), elektrownie wiatrowe (2), sieci, urządzenia i obiekty infrastruktury technicznej, w szczególności sieci, urządzenia i obiekty infrastruktury związanej z eksploatacją elektrowni wiatrowych, w tym stacja GPZ (4), dojazdy do urządzeń energetyki wiatrowej (5).

WSA w Opolu oddalił skargę na uchwałę rady gminy w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego a NSA w Warszawie, wyrokiem II OSK 310/10 z 21 kwietnia 2010r., oddalił skargę kasacyjną w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i tym samym podtrzymał w mocy wyrok WSA w Opolu.

II.

Odnośnie kierowanego przez skarżącego Prokuratora Okręgowego w Legnicy zarzutu naruszenia przepisu art. 17 pkt. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 7 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 3 lutego 1995 roku o ochronie gruntów rolnych i leśnych (tj. Dz. U. z 2004 r. nr 121 poz. 1266 ze zm.) polegającego na nie uzyskaniu zgody Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi na przeznaczenie gruntów rolnych – oznaczonych na rysunku planu symbolami 2E/R, o orientacyjnej powierzchni 5.8566 ha, 5 E/R o orientacyjnej powierzchni 17,9381 ha, 7 E/R o orientacyjnej powierzchni 175,2515 ha, 18 E/R o orientacyjnej powierzchni 82,2364 ha – na cele nierolnicze, stanowiące zwarty obszar użytków rolnych kła I – III o powierzchni przekraczających 0,5 ha., Rada Gminy podaje:

Zarzut ten jest także chybiony ponieważ w tekście planu zawarte zostały ustalenia określające zasady lokalizowania wież elektrowni wiatrowych, zgodnie z którymi zwarta powierzchnia gruntu pod wieżę i drogę dojazdową do niej nie może przekroczyć powierzchni, dla której wymagana byłaby zgoda na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych (dla terenu 2E/R w §8 ust.1 pkt 2, dla terenu 5E/R w §11 ust.1 pkt 2, dla terenu 7E/R w §13, ust.1 pkt2, dla terenu 18 E/R w §24 ust. 1 pkt 2 przedmiotowej uchwały).

Warto podkreślić, że w ramach procedury planistycznej była uzyskana zgoda Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych klasy IIIa o powierzchni 3,270 ha, które stanowiły zwarty obszar przeznaczony w miejscowym planie pod budowę stacji GPZ zgodnie z wymogami określonymi w art.7 ust.2 ustawy z dnia 3 lutego 1995r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (tekst jednolity Dz. U. z 2004r. Nr 121 poz. 1266 z późniejszymi zmianami). W uzasadnieniu wniosku do MRiRW o zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych opisano całe przedsięwzięcie inwestycyjne, podana została, ustalona w planie, maksymalna powierzchnia, jaką może zająć pojedyncza wieża oraz maksymalna ilość wież możliwych do usytuowania w granicach poszczególnych terenów, podana została informacja o przeważającym udziale gleb klasy II i III oraz o pozostawieniu w użytkowaniu rolniczym terenów wokół wież elektrowni wiatrowych.

Wniosek został rozpatrzony pozytywnie przez MRiRW. Do Wójta Gminy Zagrodno nie wpłynęły żadne uwagi i zastrzeżenia dotyczące konieczności wystąpienia o zgodę na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych dla obszarów przewidzianych na lokalizację wież elektrowni wiatrowych. Potwierdzeniem takiej interpretacji „zwartego obszaru projektowanego” jest ówczesne Stanowisko Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Departament Gospodarki Ziemią z 17 kwietnia 2007 (GZ.tr.022-23/07), zgodnie z którym: „W projektowanych fermach wiatrowych, przestrzeń pomiędzy wiatrakami i drogami dojazdowymi do nich, które są usytuowane w znacznych odległościach od siebie będzie wykorzystywana rolniczo i w związku z tym grunty te nie wymagają zmiany przeznaczenia.

Jeśli zatem zwarta powierzchnia użytków rolnych przewidzianych do przeznaczenia na cele nierolnicze pod poszczególne wiatraki i drogi dojazdowe nie przekracza powierzchni granicznych określonych w ustawie o ochronie gruntów rolnych i leśnych, a więc 0,50 ha w przypadku gruntów I-III klasy lub 1 ha – w przypadku gruntów klasy IV, w związku z tym nie zachodzą przesłanki do występowania do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi lub Marszałka Województwa o wyrażenie zgody na przeznaczenie na cele nierolnicze gruntów rolnych, gdyż decyduje o tym jedynie Rada Gminy”

Dodatkowym argumentem takiej wykładni jest uzasadnienie wyroku II OSK 738/08 z 27 czerwca 2008 r., w którym Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że: „Kryterium obszarowe zawarte w art. 7 ust. 2 ust. 1 Ustawy z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U z 2004 r. nr 121, poz. 1266, ze zm.) dotyczy jedynie obszaru, który ma zmienić swoje przeznaczenie z gruntu rolnego lub leśnego na grunt przeznaczony na inne cele. Zatem kryterium obszarowe 0,5 ha odnosi się jedynie do działki, która ma zmienić swoje przeznaczenie bez wliczania w to obszaru, z którego została uprzednio wydzielona....”

Ponadto w planie nie określono konkretnych lokalizacji wież. Możliwość lokalizacji wież elektrowni wiatrowych została określona w następujący sposób:

Dla poszczególnych terenów, oznaczonych na rysunku symbolem E/R, ustalono jako przeznaczenie podstawowe: teren rolniczy przeznaczony na lokalizację (określonej maksymalnej ilości) wież elektrowni wiatrowych. Ustalono ponadto zmianę przeznaczenia gruntów rolnych, nie stanowiących zwartego kompleksu użytków rolnych pochodzenia mineralnego, na cele nierolnicze pod wieże elektrowni wiatrowych oraz drogi montażowe pod warunkiem, że ich lokalizacja nie będzie wymagała uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych, o której mowa w art.7 ust.2 u.o.g.r .

Pozostała część terenu, nie zajęta pod wieże i drogi, pozostaje w użytkowaniu rolniczym.

Wprowadzony w tekście planu warunek obligował do takiego usytuowania wież elektrowni wiatrowych, aby „zwarty obszar projektowany” o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 u.o.g.r zajęty pod wieże i drogi montażowe nie przekraczał 0,5 ha dla gruntów rolnych klasy I-III. Przyjęto bowiem bezwzględny warunek, że wieża i droga montażowa (dojazdowa do wieży) zajmuje niewielką, ograniczoną w/w warunkiem, zwartą powierzchnię. Dodatkowo ograniczono w tekście planu powierzchnię pojedynczej wieży elektrowni wiatrowej do maksymalnej powierzchni 625 m². Pozostała przestrzeń znajdująca się wokół turbiny nadal będzie wykorzystywana w produkcji rolnej.

Zgodnie ze stanowiskiem NSA zaprezentowanym w wyroku z dnia 25 maja 2009 roku, sygn. akt: II OSK 1900/08, o tym czy konieczna jest zgoda na przeznaczenie gruntów rolnych na cele nierolnicze o jakiej mowa w art. 7 ust. 2 u.o.g.l. decyduje powierzchnia gruntów rolnych przeznaczona w mpzp na realizację tego celu nierolniczego. W przedmiotowym przepisie istotna jest powierzchnia nie całego terenu R/E, lecz jedynie powierzchnia terenu przeznaczonego na cele nierolnicze w ramach terenu R/E, w związku z obszarem występowania użytków rolnych w odpowiedniej klasie. W przypadku wyznaczenia w mpzp terenów R/E organy planistyczne w celu ustalenia, czy zachodzi konieczność zmiany przeznaczenia gruntów są zobowiązane uwzględnić wszystkie te postanowienia planu, również te, które ograniczają możliwość realizacji celu nierolniczego. Przyjęcie innego stanowiska prowadziłoby do konieczności odrolnienia całego obszaru o mieszanym przeznaczeniu.

Należy zaznaczyć, że w powszechnie obowiązujących przepisach prawa brak definicji zwartego obszaru przeznaczanego na cele nierolnicze. Stąd należy uznać że zarzut nie uzyskania zgody MRiRW na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze jest chybiony i niezgodny ze stanem faktycznym i prawnym.

W art. 7 ust. 2 pkt. 1 u.o.g.l posłużono się zwrotem „zwartego obszaru” to musi on być interpretowany z uwzględnieniem jego językowego znaczenia. Zabronione jest bowiem dokonywanie wykładni w ten sposób, że niektóre normy prawne stają się zbędne. Jeżeli zatem w omawianym przepisie wskazano, że konieczność uzyskania zgody występuje tylko wówczas, gdy wyłączany obszar ma charakter „zwały”, to w żadnym razie nie można rozciągać tego obowiązku na inne stany faktyczne w drodze interpretacji. W takim przypadku określenie zwarty byłoby zbędne.

Dlatego też należy uznać, że o „zwartym obszarze” gruntów będziemy mogli mówić tylko wówczas, gdy będą one do siebie przylegały. Równocześnie należy wskazać, że jeżeli w granicach opracowywanego mpzp wyznaczono wiele terenów przewidzianych na cele nierolnicze, przy czym powierzchnia każdego z nich nie przekracza kryterium obszarowego, to nie zachodzi obowiązek wystąpienia do Ministra Rolnictwa o wyrażenie zgody na przeznaczenie na cele nierolnicze gruntów rolnych położonych na obszarach stanowiących użytki rolne klas I – III, nawet jeżeli łączna powierzchnia gruntów tych klas przekracza 0,5 ha. W takim przypadku nie będzie spełniona przesłanka „zwartości” wskazywana jako warunek konieczny uzyskania zgody Ministra Rolnictwa na zmianę przeznaczenia.

Ministerstwo Rolnictwa w ślad za orzeczeniem NSA (sygn. akt: II OSK 466/11) zmieniło dotychczasowe stanowisko i wyraziło pogląd, iż „zwarty obszar” należy rozumieć jako obszar gruntów rolnych przewidzianych do przeznaczenia na cele nierolnicze zawarty w granicach mpzp, wyznaczony na rysunku planu liniami rozgraniczającymi tereny o różnym przeznaczeniu. Równocześnie wskazało, że jeżeli w granicach opracowywanego projektu mpzp „łączna” powierzchnia użytków rolnych przewidzianych pod turbiny wiatrowe , a także pod place manewrowe i drogi dojazdowe niezbędne do obsługi farmy wiatrowej, przekracza kryterium obszarowe, to zachodzi obowiązek wystąpienia o wyrażenie zgody na przeznaczenie na cele nierolnicze gruntów rolnych stanowiących użytki rolne klas I – III. Tym samym, o tym, czy konieczna jest zgoda na przeznaczenie gruntów rolnych na cele nierolnicze decyduje powierzchnia gruntów przeznaczona w mpzp na realizację danego celu nierolniczego. Zatem „zwartym obszarem” będzie „łączny” obszar gruntów klasy I – III, których przeznaczenie ulega zmianie z rolniczego na nierolniczy, który jest większy niż 0,5 ha. W konsekwencji wszystkie tereny współtworzące zwarty obszar projektowany na cele nierolnicze podlegają obowiązkowi uzyskania zgody Ministra Rolnictwa. Zauważyć należy, że nowa interpretacja jaką posługuje się Ministerstwo Rolnictwa pozostaje w niezgodzie i jest sprzeczna z literalnym brzmieniem art. 7 ust. 2 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, który posługuje się terminem „zwarty” a nie terminem „łączny”. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz Trybunału Konstytucyjnego w drodze „wykładni nie można uzupełniać ustawodawcy”, a podstawy do ustalania praw i obowiązków muszą wynikać z ustawy.

Zasadnym w ocenie Rady Gminy jest wskazanie, że skarżący Prokurator ogranicza się jedynie do zbadania legalności poszczególnych zapisów zaskarżonej uchwały nie rozważając w żadnym zakresie pozostałych jej zapisów, które w całości stanowią ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i winny być każdorazowo rozpatrywane łącznie.

Powyższe wyjaśnienia uzasadniają stanowisko Rady Gminy i przemawiają przeciwko uwzględnieniu skargi.

w załączeniu:

1. odpis skargi.
2. akta sprawy

W A O J T
Mieczysław Stolina